

ALLEMAAL MEE

HANNY EBBERS
MET ILLUSTRATIES VAN ESTHER VAN CASTEREN

Inkijkexemplaar 'Allemaal Mee'

Meer informatie op HannyEbbers.com

Copyright © 2022 Hanny Ebbers (tekst) en Esther van Casteren (illustraties)

Titel Allemaal mee
ISBN 9789090353609
Druk Eerste druk, 2022
NUR 280, 281
BISAC JUV013090 JUVENILE FICTION/Family/alternative Family

Auteur Hanny Ebbers
Illustraties Esther van Casteren, www.esthervancasteren.nl
Vormgeving Manon Wentink, Lettergoed
Drukwerk Grafistar

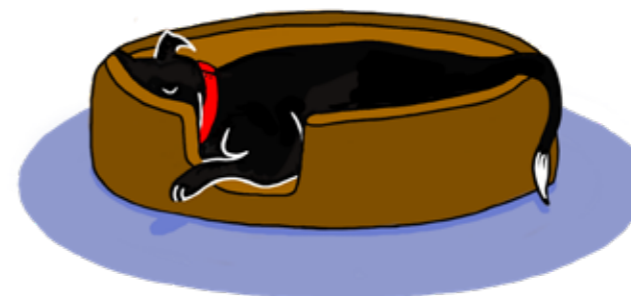
Met dank aan Marja die, met haar liefde voor mensen en taal, van grote betekenis was voor dit boek.

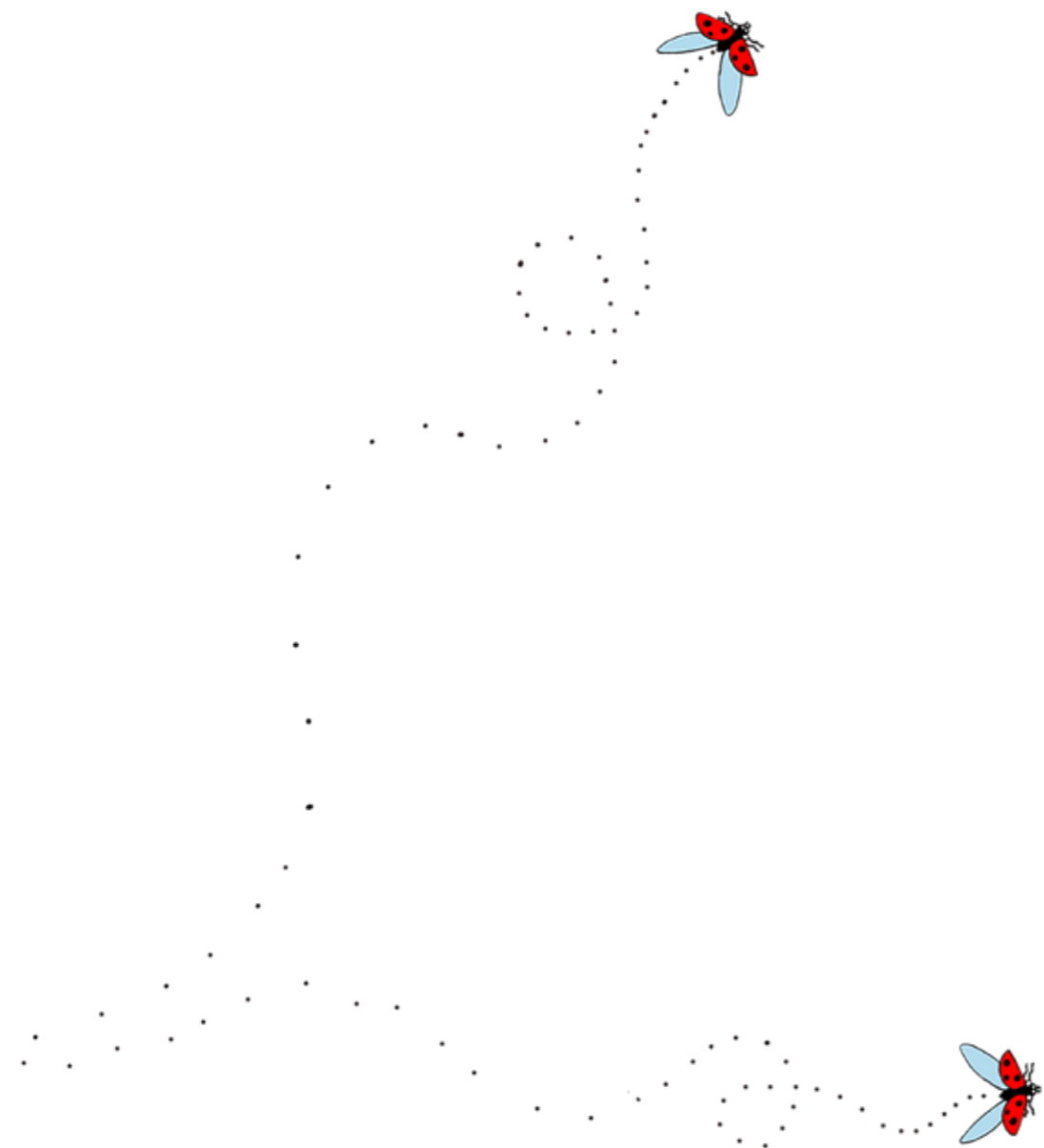
Bestellen: www.hannyebbers.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en uitgever.

INHOUD

Lieveheersbeestje	7
Vlekkie wil spelen	10
Een rare scheve pony	14
Is Jesse verliefd?	17
Stout braaf hondje	21
De stoere ridder	25
Mijn buik zit vol	29
Politie Mijke	33
Oma Appelflap	37
Mmmmm...is een soort van ja	40
Poep onder de schoen	43
Héél veel zonnebloemen	47
Bang aapje	51
Kleine boeven	55
Allemaal mee	59

LIEVEHEERSBEESTJE

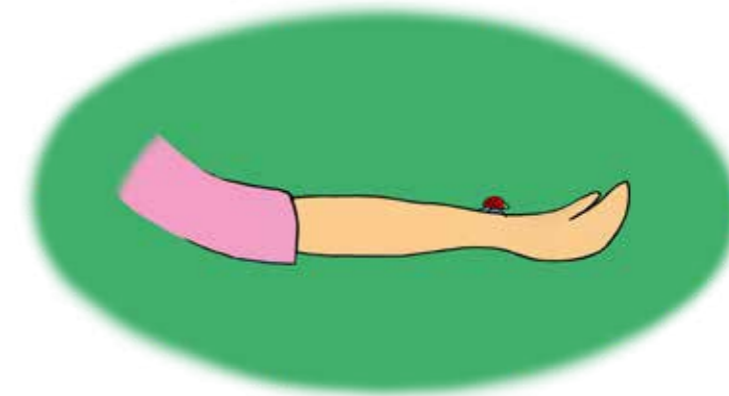
"Hé Jesse!" roept Roos naar haar tweelingbroer, "ik heb een lieveheersbeestje op mijn arm."

Roos en Jesse zoeken in hun tuin naar kleine diertjes.

Jesse loopt naar Roos.

"Ik zie zes zwarte stippen", zegt hij. "Zou hij zes jaar zijn?"

Roos haalt haar schouders op. "Weet ik niet, maar hij is lief en hij kietelt."

Roos zet het lieveheersbeestje weer op een bloem.

"Mama Eva vindt lieveheersbeestjes schattig", zegt Jesse. "Ze noemt haar rode auto een lieveheersbeestje."

Mama Eva is één van de twee mama's van Roos en Jesse.

"Luister!" zegt Jesse geheimzinnig. "Ik heb een plan, maar je mag het aan niemand vertellen. Het is een verrassing voor mama Eva."

"Oké!" zegt Roos. Ze is nieuwsgierig.

"Zullen we een lieveheersbeestje maken van haar rode auto?"

"We gebruiken de zwarte verf uit de schuur en we schilderen zwarte stippen op de auto. Dan wordt het een lieveheersbeestje op wielen."

Die avond gebeurt het. Buiten is het nog een beetje licht. Roos en Jesse liggen in bed. Ze zijn wakker. Hun mama's kijken beneden televisie.

"Kom," zegt Roos een beetje zenuwachtig, "we gaan, Jesse!"

Op hun tenen lopen ze de trap af. Jesse draagt de verfspullen en Roos een pak oude kranten. Zonder te praten lopen ze naar Eva's auto.

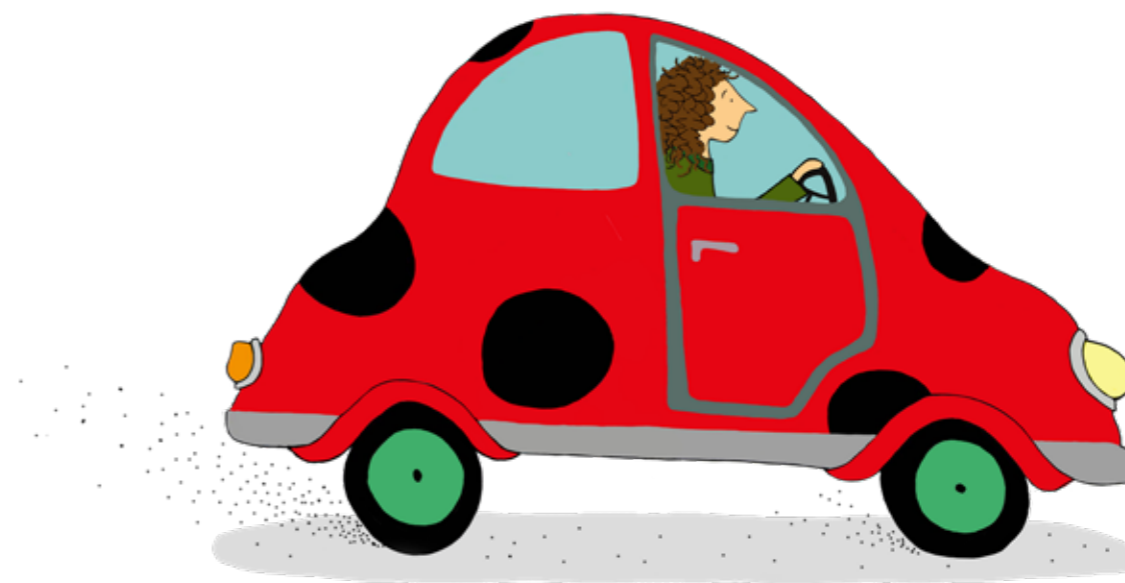

"De kranten leggen we op de grond", zegt Jesse. "Daarop zetten we de verf en de kwasten." Voorzichtig maken ze het blik open. Ze schilderen twaalf zwarte stippen op de auto. Op de deuren, de voorkant en de achterkant. Daarna sluipen ze naar huis terug en kruipen weer in hun warme bed.

De volgende ochtend gaan ze stilletjes naar buiten met een groot laken. De auto is prachtig met al die stippen! Samen leggen ze het laken eroverheen. Zo ziet niemand wat eronder zit. Wanneer ze weer binnenkomen, zijn hun mama's met kleine zus Mijke aan het ontbijten. "Waar waren jullie?" vraagt Mijke nieuwsgierig. "Buiten", zegt Jesse. "Daar staat een verrassing voor mama Eva."

Eva kijkt verbaasd. "Een verrassing," zegt ze, "buiten?" Ze snapt er niets van. "Ik ga mee kijken." "Ik ook!" roept Mijke. Met zijn allen lopen ze naar buiten, naar de auto met het laken.

Eva kijkt verrast. "Hier staat toch onze auto?" vraagt ze. "Waarom ligt er een doek overheen?" "Dat zie je zo", zegt Roos. "We tellen tot drie en dan mag je het laken wegtrekken." "Eén, twee, drie!" roepen Jesse en Roos tegelijk. Eva trekt het laken weg. "Ohh!" zegt ze. Ze ziet heel veel zwarte stippen op hun rode auto. "Nu heb je écht een lieveheersbeestautootje", zegt Jesse. Mama Eva weet niet of ze moet lachen of boos moet worden. Ze zegt: "Kinderen!" En nog een keer: "Kinderen, dit is een lieveheersbeestje dat kan rijden." "Ahh!" roept Mijke. "Wat een lief autootje! Daarmee wil ik naar school." Eva trekt Roos en Jesse naar zich toe en geeft hen een knuffel. "Wat een leuke verrassing", zegt ze blij. "De verf gaat eraf, wanneer het gaat regenen", zegt Roos. "Niet erg", vindt mama Eva. "Vandaag kunnen we in een echt lieveheersbeestje rijden."

VLEKKIE WIL SPELEN

"Ik ga jullie voorlezen", zegt Mijke tegen haar knuffels Beer en Olifant.

Ze zitten bij haar op schoot.

"Jullie moeten wel stil zitten, hoor!" zegt Mijke.

Hondje Vlekkie ligt in zijn mand. Hij is klein en zwart, met een wit vlekje bij zijn neus en een witte punt aan zijn staart. Zijn ene oor staat iets omhoog en het andere oor hangt slap naar beneden. Hij ligt te slapen en snurkt een beetje.

"Chrrr, chrrr."

Als mama Suzie binnenkomt, doet hij één oog open.

"Woef," blaft hij zachtjes, "woef!"

"Kom, Vlek," zegt mama Suzie, "we gaan naar buiten. Mijke, ga je mee? Naar de bakker, krentenbollen kopen?"

"Jaaa!" Mijke kijkt vrolijk. "Ik neem Beer en Olifant mee, in de poppenwagen."

"En ik Vlekkie", zegt Suzie. "Aan de riem."

"Woef", blaft Vlekkie, een beetje harder nu. "Woef, woef."

Op straat loopt Mijke trots naast mama Suzie. Vlekkie doet bij elke boom een plas.

Hij krabt met zijn pootjes in het zand, alsof hij wil zeggen: "Ik ben hier de baas."

Dan trekt hij Suzie mee naar de volgende boom.

Zo komen ze bij de bakker.

“Kun jij even buiten bij Vlek blijven, Mijke?” vraagt Suzie.
“Tuurlijk, ik ben al vijf!” roept Mijke.
Suzie maakt de riem van Vlekkie goed vast aan een boom.
“Hier wachten, Vlek”, zegt ze. “Mijke blijft bij jou! Honden mogen niet naar binnen.”
“Woef”, blaft Vlekkie. En hij doet alwéér een plas.

Daar komt Buurvrouw. Met een mand vol bloemen en mandarijnen.
“Hallo Mijke!” zegt ze verbaasd. “Zijn jullie hier helemaal alleen?”
“Nee!” antwoordt Mijke. “Mama Suzie is binnen en ik wacht bij Vlekkie.”
Buurvrouw knipoogt naar Mijke. “Wat zitten jouw knuffels lief in de kinderwagen.”
Ze bukt zich om de knuffels goed te bekijken en zet haar mand vlakbij Vlekkie op de grond. Vlekkie snuffelt aan de mand.
Hij steekt zijn snuitje er diep in en wiebelt met zijn kop.
Ineens komt hij omhoog.
Er zit iets in zijn bek.

“Oooh, Vlek!” gilt Mijke.
“Niet doen!”
Vlekkie heeft een mandarijn gepakt en gooit die op de stoep.
“Hij denkt dat het een bal is!” roept Mijke.
De mandarijn rolt op de straat.
Oei, er rijdt een fietser overheen en er komt sap uit de mandarijn.
Mijke is erg geschrokken.
“Ben je boos?” vraagt ze aan Buurvrouw
“Nee hoor!” Buurvrouw schudt haar hoofd. “Gelukkig zijn de andere mandarijnen nog heel. En ik heb zelf de mand zo dicht bij Vlekkie gezet.”
Ze moet een beetje lachen om die ondeugende Vlek.

Mama Suzie komt de winkel uit.
Mijke rent naar haar toe.
“Weet je wat Vlek gedaan heeft, mam?” roept ze met een hoge stem.

Ze vertelt Suzie wat er is gebeurd.
“Tjonge, Vlek toch!” zegt Suzie.
Vlekkie likt de schoen van Buurvrouw en duwt zijn neus tegen haar tas.
Hij wil nog een oranje balletje.
“Kom je krentenbollen eten, Buurvrouw?” vraagt Mijke.
Dan ziet ze Vlekkie. Zijn koppie hangt omlaag en hij heeft zijn staart naar beneden.
“Ach, lieve Vlek”, zegt ze. “Jij wil ook wat leuks.”
“Mam, ik ga eerst even een balletje gooien met Vlekkie”, roept ze naar Suzie.
“Kom op, Vlek, rennen!”
“Woef, woef, woef, woef!” Vlekkie rent achter Mijke aan.
Zijn staartje kwispelt weer vrolijk.

EEN RARE SCHEVE PONY

"Ik heb een nieuwe jurk", zegt Roos trots tegen Farah.
Samen staan ze voor de spiegel in de gang bij Farah thuis.
"Morgen doe ik hem aan, want dan gaan we allemaal op de foto.
Een verrassing voor oma Appelflap."
"Vind jij mijn haren mooi?" vraagt ze aan Farah. "Ik vind mijn pony te lang."
Ze steekt haar tong uit tegen zichzelf in de spiegel.
"Misschien een béétje te lang", zegt Farah voorzichtig.
"Ik kan vandaag niet meer naar de kapper", zucht Roos.
"Zal ik er een stukje afknippen?" vraagt Farah.
"Ik heb al vaak gezien hoe mijn moeder dat doet."
Roos twijfelt. "Kun je het echt?" zegt ze.
"Ik kán het", zegt Farah. "Ik knip alleen je pony maar."
Roos denkt na. Ze wil heel graag mooi op de foto.
"Er mag maar een héél, héél klein stukje af", zegt ze beslist.

Farah begint. Ze heeft er zin in.
Eerst zet ze een krukje in de kamer:
dat is de kappersstoel. Dan pakt ze
een kapperscape van haar moeder.
"Zo vallen de haren niet op je kleren",
zegt ze.
In een la liggen de andere kappersspullen.
Ze vindt een schaar, een kam en een borstel.
Aarzelend gaat Roos zitten. Ze vindt
het eng en ze knijpt haar ogen dicht.
"Niet ineens opzij kijken, hè?" zegt
Farah streng. "Want dan knip ik in je neus."
Eerst kamt ze de haren van Roos mooi glad.
Zo doet haar moeder het ook altijd.
Dan begint ze te knippen.

Krt...., krt....., daar vallen de eerste haartjes op de grond.
O jee, de pony wordt een beetje scheef.
Farah probeert om hem rechter te maken.
Maar er gaat teveel af. Nu is de pony nog schever.
Help, wat moet ze doen?
O, jee. Daar komt haar moeder de kamer in.
"Wat ben je aan het doen, Farah? Hou meteen op met knippen!" roept ze boos.
"Je knipt de pony van Roos helemaal scheef."
Farah schrikt en haar lip begint te trillen.
"Ik dacht dat ik het goed deed", zegt ze.
"Je mag niet zomaar iemand knippen, Farah. Kijk eens naar de pony van Roos!"
Nu zit Roos rechtop.